

האריה הנכה

תמונות האריה החוזר מהר הצופים (העולם הזה 676) היו יפות. רק שכחתם

להוסיף פרט חשוב: האריה הזה נפצע פעמיים מכדורי הערבים בימי המצור על ירושלים. נזמה לי שזהו נכה המלחמה היחיד שהממשלה נתנה לו שיקון הגוף. מה עושים מאות הנכים הפחות מאושרים?

ח. ירושלמי, ירושלים

האם לא גרים כולנו בגן-החיות?

פוסים ואנשים חשובים

מה הענינים במערכת? האם אין כבר לספרכם עם מי לקבוע ראיון, רק עם סרטיים (העולם הזה 675)? האם אין לנו די אנשים חשובים שעליהם היה מייטיב לכתוב (ראשי מבלגות, וכר)? שנית: ה"ייתי מיעץ לא לפרסם להבא תמונות של אנשים אוכלים, וביחוד כשהם אוכלים בשר. זה ממש מגרר את התיאבון (כמעט ובלעתי את העתון).

ב. הנן, תל-אביב

לוא היית מראיין כמה מאות ראשי מפי לגות, כפי שעשה סופרנו, היית מבין מדוע חיפש נחמה בין הסוסיס.

פרסים לפותרי חשבון-הענק

- פרנקל נתן, רח' סירקין 1, חיפה - סיסת הלוח וחזור לאלית
יחזקאל חוזה, רח' תרניא, חדרה - "משלי קרילוב"
זיוה תדמור, שדרות חן 45, ת"א - "משלי קרילוב"
נצה ישראל, רח' ארבע ארצות 14 ת"א - "הסור השביעי" לנתן אלתרמן
יצחק מזרחי, רח' הירדן, בית עזרא יותני, ת"א - "הסור השביעי" לנתן אל-תרמן
בתיה קליין, רח' סולל בונה 11, קטמון, ירושלים

- אהובה בר-און, רח' הגליל, חדרה
שרה אבא, רח' י"ח 36, קרית חיים
יחיאל קורצפלד, רח' שלום עלים 54, תל-אביב
ליטוב (ליפשיץ) אליהו, רח' טשנר 16, תל-אביב
נחום קלמן, רח' דינגנון 185, תל-אביב
איגן קליגר, רח' לאן, רמת-גן

כ"א חבילת של 200 סיגריות "קסט" טל' מתוצרת "החברה הירושלמית לתעשית סיגריות בע"מ"

פרסים לפותרי תשבץ 36

כוכבים נודדים. זה לא היה קל אברהם פינשטיין, רח' בן יהודה 36, תל-אביב - בלבית אש" לפסח בן עמרם (הוצ. טברסקי) יוחנן לוי, 126597, ה.צ. 164, צ.ה.ל. - האורח תוס פ"ו- להחאדד פאסט (הוצ. עם עובד) דבורה קפלן, רח' פרישמן 36, תל-אביב - עלילות פלמ"ח לפלמחאי (הוצ. טברסקי).

פרסים לפותרי תשבץ 37

רות פת, רח' נורדוי 34, ע"י אמטל, חיפה - "עיר קסומה" לי. בריוסף (הוצ. טברסקי) חיה טול, רח' שלמה המלך 33, ת"א - בקו האש" לאפרים תלמי (הוצ. נימון) גדעון פוס, שד' נורדוי 37, ת"א - הרחק ממוסקבה" לאוייב כרך א' (הוצ. עם עובד).

"נוער מחפש את המחר"

הייתי רוצה להפנות את תשומת הלב שלכם לבעיות הנוער המחפש את האתמול עם המחר בידו. עד עתה שרטטתם רק דמויות של ילדות בריאה (דגילה בגיליה), התבגרות כתואמת (חיים נורמליים) וחונן אידיאליסטי (פלמ"ח, קיבוץ). הנתתם לבי כם לזה שקיים בארץ נוער שלא היה לו גם אתמול, שהיה ילד כשפצה מלחמת-העולם השניה, הוכנס לגיטאות, העפיל ארצה באופן בלתי-ליגלי וכאן לא מצא את המקום? "העולם הזה", כעתון ריאליסטי, חייב להראות גם את זה.

מרדכי ברודאי, תל-אביב

הרבה מחפשים, ובודדים זוכים לפרסומת. קחו למשל חייל משוחרר, שעבר את כל הקרבות, נפצע ואיבד כתוצאה מכך את כושרו הגופני. כלום לא העזרו להם? הלא תוכלו להסביר לקהל הרחב ולפקידים מה מוטל עליהם בראותם נכה.

א. ענגנון, צ.ה.ל.

גם בעית הנוער בעולם וגם בעית הנכים תיכלל בסידרה "הנוער מחפש את המחר".

המלחמה בשוק השחור

עמדתו האמיצה של "העולם הזה" (676) בשאלת השוק השחור ראויה להוקרה, אולם גם אתם לא העזתם לאמר את כל האמת. אם התפוחים של המשקים אינם מגיעים בכמויות של חצי ק"ג לחינוק, כי אם בכמויות של 5 ו-10 ק"ג לעסקני ההסתדרות, אם אפילו עתוני מפא"י צועקים חמס על עובדי "המוסדות הידועים" שאוכלים אצלם מתוך קערה גדולה תפוחי-עץ וענבים שחורים, מה נטפלים לחונני מסכן?

ישראל הרוביני, חיפה

עברה אחת אינה מצדיקה את השניה. לכל הענינים מומינים אצלנו מומחים מ"חול". אחרי שהמומחים המקומיים שלנו נכשלו כשלון כה חרוץ בחיסול השוק ה"שחור"

שחור, מה דעתכם שנומין לארץ מומחה מאותה יבשת ששם השוק הוא כולו שחור - אפריקה?

דני בריאון, תל-אביב.

קיצוני פרטים

במאמר "השנה בקולנוע" ("העולם הזה" 673) הנכם מתקפים את "ההוגליוס" של סוכני הסרטים בארץ, המקצצים את סרטיהם. הנכם מזכירים גם את שם חברתנו בקשר לסרט "פבילה" באופן שעלול להתקבל הרושם כאילו אנו שותפים לזה שהסרט קוצץ במעבדתנו. חברתנו עוסקת בכל ענפי ההסרטה. אם ברצון סוכן סרטים לקצץ את סרטו דווקא אצלנו אין זה מתפקידנו לאסור עליו זאת, להיפך, אנו משתדלים לבצע את הנתוח הזה בצורה שלא תפגע בעלילה ותשמור על רציפות הסרט.

סרט לאומי

אין זה מתפקיד "סרט לאומי" לאסור על סוכן סרטים לקצץ את סרטו במעבדתם דווקא. אך זהו תפקידו של מדור הקולנוע שלנו להתריע על כך. ייתכן שבמקרים בודדים אפשר לקצץ סרט מבלי לפגוע בעלילה, אך רוחו של הסרט תמיד נפגמת.

60% נכות במדור "במדינה", בקטע על נכי המל-חמה ("העולם הזה" 673) סיפרתם בין השאר כי נכה בעל 60% "משתכר" 40- ל"י לחודש מקבל תגמולין בסך 9,717 ל"י. לדאבונו, האמת המרה היא כי נכה כזה מקבל רק 4,717 ל"י.

אגוד החיילים המשוחררים

לצערנו נכשלנו בטעות דפוס. סופרנו מטר את הסכום הנכון.

בשעה שהנוער נתון באיורה של תימרון וגיוס-לנסיון, ישנם 15% מאורחי המדינה מגויסים לא לצבא ולא לעתודות. אלה הם אורחי המדינה הערביים. יחסם למדינה, אשר הם משתתפים בבחירותיה, היא בעיית בטחון מדרגה עליונה. רבבות הצעירים יכולים להצטרף למפלגה הקומוניסטית, או לאהוד בחשאי את המעוט הקטן (אך הקולני) המטיף ל"סיבוב שני" מעבר לגבול, או להיות אורחים נאמנים. הדבר ייקבע, בסופו של דבר, ע"י הפגישה היומיומית בין הפרט הערבי והפרט העברי. הרפורטגיה של שלום כהן ומקסים סלומון על חייו של צדקי צאדק, המורה הערבי הצעיר במשולש הישראלי, מטילה אור על רגשותיהם של צעירים אלה. היא חושפת את הטרדיה של הפרט, שהיא חלק מן הטרדיה הכללית של ערביי פלסטין. והיא מעוררת מחשבות על דרך הטיפול בצעירים אלה.

המתיחות העברית-ערבית, שהתמרון הוא אחד מסממניה, מעלימה מעינינו את המתיחות הגוברת והולכת בין הגושים העולמיים - שהיא קרובה מאד לגבולותינו. בין המזרח התיכון (העברי והערבי כאחד) לבין ברית המועצות מפרידה מציפה צרה למדי של שתי מדינות: תורכיה ופרס. המצב הפנימי במדינות אלו הנהו, איפוא, בעל ענין חיוני לגבי עתידנו אנו. סופרתנו ג'ין דייסון, שחזרה לא מכבר מביקור ממושך בפרס, מורסת לנו פרטים מאלפים על כך.

שרי הצבא, העימדים השבוע ברומי של עולם, והמנהיגים המערובים במשבר הממשלתי, משתקפים הפעם ב"העולם הזה" בראי אנושי מאד: גם הם היו צעירים. חידון-האישים יתן לקוראים הזדמנות להיווכח בעצמם מה מידת האמת בסברה שחיי האדם מעצבים את קלסתר פניו. לחובבי הקולנוע, שהרגישו את עצמם מקופחים לעומת חובבי המוסיקה, מגיש "העולם הזה", החל מן השבוע, סידרה של חידונים קולנועיים. עובדי המוכירות, שסבעו בים המעטפות של הפתרונות המוסיקליים, מקוים שמעריצי הוליבוד נופלים במספרם ממעריצי קוסביצק, ושיתחשבו בעבודתם הקשה של החורים. הרשות בידי הקוראים לאכזבם.

לאותם חיילי צ.ה.ל. האלמונים שכיבדו את "העולם הזה" ע"י בחירת שמו כשם-סתר ליחידתם, כבוד שלא ניתן לכל עתון אחר במדינה, אנו מודים מקרב לב. היחסים בין מערכת "העולם הזה", שכל חבריה טוראים ורבי-טוראים מן הימים ההם, ובין אלפי קוראיו שבורות צ.ה.ל. הם עובדה מעודדת, גם בשעה שגילוייה-הלב העתונאי שלנו רוכש לנו, לעתים, את איבתם של כמה עלים.

קוראי "העולם הזה" בודאי ישמחו לקרוא את המכתב ששלח העורך הקודם, מר אורי קיסרי, לעורך הנוכחי, כהנבה על מאמרו "כמוד מלים גלויות" ("העולם הזה" 676): אורי אבנרי יקירי,

זהייתי את עצמי בתמונה שהופיעה בעמוד השלישי של עתונך מן השבוע שעבר, ויעלי לחרוג מכל פרטנסיה של ענתנות ולהודות, כי נעם לי מאד.

הגע בעצמך! 13 שנה הייתי בעליו ועורכו של "העולם הזה" ואכסנתי בו פרצופים, גולגולות מכל הממדים ועינים מכל הצבעים, ואילו את עצמי לא העזתי להוציא אל השוק, עד שבאת אהה והעברת אותי בתחנת המכס הזו של התהילה והפרסומת...

ברם יחד עם רגשי התודה, שאני חייב לך, יש לי גם טרונגה כנגדך: היה נליך להיות "ספורט" ולהשיג תמונה שלי מלפני בערך 23 שנה, על מנת שאוכל לעמוד בכבוד, מצויד בכל הדרוש להתמודדות עם הסופר הצעיר בן 26, החולמני והרך, המופיע בדיוק מול הדמות הלגלגנית במקצה, מלומדת-החיות והספקנית של עצמי ובשרי. אבל, בעצם, כל הדברים שאמרו לעיל הם רק תוצאה של הרגל רע להקנטה עצמית, משהו השייך בעקיפין לאותם "נימוסים צרפתיים מקסימים" שמנית בי, יחד עם "המשקפים והשערות המסורקות לאחור". באשר לעבודות ההיסטוריות שקבעת, עלי לומר, כי יש בהן אמת רבה, ועונותי איננה כה מרחיקה לכת שאנסה להכחיש את זכותי זו, שאתה קורא לה "היסטוריה".

מאידך, לא אהבתי את כותרת המשנה: "במקום ביאליק, עתון". אהבתי את ביאליק, והאמנם לא יתכן למנחם את השנינים - והירות, ידידי, שלא להשיב בחפזון על שאלה זו! באשר לשושינים, שאתה מפזר על הדרך בה עברתי עם "תשע בערב" ו"העולם הזה", שייך עם הידתי נרגש מדברך עוררו בי חיוך, חיוך טוב, סלחני, אף כי ייראה כציני במקצה. כי הנה אגלה לך סוד, שבזכרונותי שאספרם, אולי אי פעם, מוכן ושמור פרק לתקופה זו, ושם הפרק הוא: "תשע בערב" ו"העולם הזה" - האשה שחייתי עמה 13 שנה מבלי שהאיה מאוהב בה, כי בין טעמי שלי, האישי והנפש, לבין טעמו של הקורא שחייב הייתי לשרת, פצורה היתה תהום, ממש תהום.

מסתבר, שנס מלחמת השחרור של ישראל הוליד נסים רבים, והאשה הענוגה וההפכה פכה שלי נעשתה אצלך לבחור נועז, אמיץ, גלוי עינים ולשוו, "צבר" מצפצף ולא איכפתיק. יישר כחך!

באופן צבורי אני מכרך אותך. באופן אישי, אילו שאל אותי אורי אבנרי בן ה'26: "זירה או פינה? עתון או ספר?" הייתי משיב לסופר המקורי והחוק המנומם בו: "לך אחרי כשריך וכתוב, לא למען היום והשבוע, אלא למען הזמן שהוא מעל לזמן, לזמן שיש לו זמן, זאת אומרת למען הנצח... וכבר אמר מי שאמר, כי לא יתכן למצוא חן בעיני השנים, גם בעיני הדור שלך - וגם בעיני הדורות הבאים.

ועכשיו: אולי תשמח לשמוע, שאני קונה בכל שבוע את עתונך. אני קורא איתו בעונג רב. אני יודע גם על הבקרת, המטילה בו דיפי על הרמה, הגישה, הסגנון. אל תבהל! כשיסדתי את הכמה הזו, ב'1937, אמרו האנשים האלה, או אחיהם המבוגרים, בדיוק את אותו הדבר...

לבסוף: דיברת על קנקן ועל יין. מסתבר, ששואלך, מדוע אתם שופכים את היין החדש לתוך הקנקן הישן, תחת ליתן גם קנקן חדש. תשובתך היתה, שהקודה הסניטימנטלית הכריעה. יתכן, אבל זה רק צודק, שלא להתעלם גם מהעובדה הקודמת, מהשכל הישר והחשבון הפשוט, כי נער שהגיע לבר מצוה, הוא בכל זאת יותר בריא מתינוק בן יומא... באשר ליין, אתה יודע כמוני, שהוא טוב, בעיקר, דווקא כשהוא ישן. ואני מאמין, כי היין החדש שלכם, שעה שנמוג לתוך הקנקן הישן, עוד מצא על דפנותיו טפות חריפות ומעודנות משל היין הישן שלי...

שלך בידדות ובמיטב האיחולים להצלחה אורי קיסרי

רצה המקרה ובקשה אחת של אורי קיסרי כבר נתמלאה: גליון זה מכיל (בחידון האישים) תמונה "ספורטיבית", לא הסתפקנו בגיל 26, כי אם הגדלנו עשות - התמונה היא מן הימים שלמד בגימנסיה "הרצליה".

השעה

אליס הוכמן, נערה תל-אביבית בת 19, הספיקה כבר ללמוד הרבה על מלחמות והפצצות באירופה. ועתה, אומרת היא בקריצת עין, הכריו הצבא על תמרון סתיו כדי שלא יסגור עליה מושג על תנאי מלחמה גם בחלק תבל זה.

עם הישמע צפירת האזעקה המבשרת התקפת-האוויר (המדומה) חובשת אליס את קובע הפלדה שהצילה מחברתה לעבודה במעבדה ומצטרפת לשאר תושבי העיר הרצים למקלטים.

אמנם יודעת היא כי אין כל סכנה שיפגע בה רסיס או קלע, אך מה זה כאן - תמרון או לא תמרון? (ואף יחשוב מישוה כי היא חובשת קובע פלדה רק מפני שהוא הולם אותה...)

התמרון אינו מפריע לה ביותר. אם האזעקה ניתנת ביום, זוהי הזדמנות לעזוב את העבודה לכה רגעים ולשמוע מעט בדיחות במקלט. ואם בלילה, זה בכלל לא איכפת... היא ממשיכה לישון.

